

Πέντα δέ δι χροί κόβρον ἐγγυόσε Πάλλας Ἀθήνη.
 οἱ δ' ἄρα ἔρασις ἐν φρεσὶ τέυξε κακὰ
 ψεύδα, ἀμιλίους τε λόγους, καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 τῆσσι Διὸς βουλῆς· ἐν δ' ἄρα τήνδε πομπικὰ λαλαγήν
 ἔθηκε θεῶν κήρυξ· ὁπόλλη δέ τήνδε γυναικῶν
 Πανδώραν, ὅτι τοὶ πάντες ἔπαισαντο
 Δῶρον ἑδώκεσαν, πῶρ' ἀνδράβιν ἀλφειήϊον·
 αὐτὰς ἔπει ἀΐων ἐξετέλεθε δόλον.
 εἰς Ἐπιμηθεῖα πέριε πατρὸς κλυτὰν ἄστυ γόντην.
 Δῶρον ἄγοντα θεῶν ἄγγελον ἔρχισσάμενα.
 ὄνδ' Ἐπιμηθεὺς ἐφθάδαδ', ὡς ἂ ἔειπε Περσηθεὺς,
 μή δῶρον λήψαι παρὰ Διὸς, ἐξοπίσω
 ἄλλ' ἀποπέμπειν, λήτι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Δεξάμενος δ' ὅτε δὴ εἶχ' ἐνόησε κακόν.
 Ἦσιν μὲν γὰρ ζῴεσκον ἐπὶ χθονὶ φῶλ' ἀνθρώπων,
 νόστιν ἄτες τε κακῶν, καὶ χαλεπὸν πόνον,
 νόστων τ' ἀγυαλείων, αἰ τ' ἀνδράβι γῆρας ἔδωκαν,
 Τησάβουσι γὰρ ἄψ' ἐν κακότητι βροτοῖσι.
 Ἄλλὰ γυνὴ χεῖροσσι πίδου μίση πῶρ' ἀφελύβα,
 Ἐκείδαδ' ἀνθρώποις κηδέετο λυγρὰ ἄχη.
 Νόνη δ' ἀντόθε ἔλαπεν ἐν ἀσκήκτοισι δόμοισι
 ἔγδον ἔμηνε, πίδου χεῖροσ' ἰπ' ὀνέ θυγατρὸν
 ἔξεπλη πρῶθεν γὰρ ἐπέσθαλε πῶρ' αὖ πίδου
 ἰσχυρόν τε βουλῆς ὀργανισιο Διὸς.
 Ἄλλὰ δέ κ' αὐγία λυγρὰ κατ' ἀνθρώποις ἀλάληται.
 πλείη μὲν γὰρ γῆ ἠδὲ θάλαββα κακῶν.
 Νόστος δ' ἀνθρώποισιν ἐσθ' ἠμέρα, ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
 ποίτῃ, ἠδὲ φέσει τοῖσι βροτοῖσι κακὰ
 Σιγῆ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετω μητίετα Ζεὺς,
 οὕτω νῦν φεύγειν οὐτί ποὺ ἐστὶ Διὸς.

J. G. Manißen
 Sub. Lect. s.